

2011. július 29. – **Csak két magyarellenes intézkedés Romániából, ami az elmúlt két napban került be a különböző hírfolyamokba**, s akkor még nem beszéltünk a kolozsvári Mátyás-szobor körüli táblaháborúról, a gyulafehérvári magyar rektor megveréséről, a csaknem nyolcezer egyházi és közösségi ingatlan visszaszolgáltatásának vontatottságáról, az autonomista Erdélyi Magyar Néppárt bejegyzése körüli bizánci gáncsoskodásról, a magyar megyék megszüntetéséről szóló komédiáról, a kisebbségi törvény megszavazásának elodázásáról, a szoborgyalázásokról, az emlékműrongálásokról, a házsongárdi temető háborgatásáról, az állami magyar egyetem ordító hiányáról, a polgármester által lebontásra ítélt marosvásárhelyi Kós Károly-épületről, a Tőkés László meggyilkolására buzdító kiadványról, az egykori Securitate magyarok körében (is) kifejtett mai aktivitásáról, a székely és partiumi önrendelkezés esélytelenségéről, a kulturális autonómia halogatásáról, a népszámlálási trükkökről, Székelyföld elrománosításáról, a kormánytag Romániai Magyar Demokrata Szövetség sikertelenségéről, a brüsszeli Székelyföld-iroda elleni ágálásról, románok magyarellenes masírozásáról, de a felsorolást helyszűke miatt kénytelen vagyok berekeszteni.

Amikor az elmúlt napokban átautóztam egykori Tündéerkertünkön, megpróbáltam száműzni e sérelmeket a gondolataimból. Hadd legyen pihentető az utazás, a fenyőillat, a transzilván táj.

Csucs környékén már éppen Ady és Goga barátságát kezdtem elirigyelni, amikor kénytelen voltam rádöbbsenni, nemcsak a magyarellenes intézkedések szaporodtak el, de egyik évről a másikra egész dombok, hegyek, erdők tűnnek el a Kőrös, a Maros vagy az Olt folyása mentén. Kavicsbányákban porladnak el a kárpáti bércek, számlálatlanul lopják a fenyőt, a bükköt, a tölgyet, a követ éjszakánként nyugodtan alvó tolvajok, s mialatt Románia többi része megállíthatatlanul fejlődik, Erdélyben az elmúlt húsz évben kiépült ötven kilométernyi autópálya, a székelyföldi települések infrastruktúrája háborús időket idéz, s az emberek többsége jövőképe nélkül botladozik a mindennapi betevőért.

A múlt hét végén véget ért Bálványosi Nyári Szabadegyetem egyik eszmecseréjének előadói kifejtették: a román pártokban erős a hajlandóság arra, hogy a lakosság magyarellenes érzéseinek meglovagolásával próbáljanak maguknak támogatókat szerezni, ráadásul a romániai „politikai kártyajátékban” mindig a magyarok a Fekete Péterek. A romániai „ügyeletes ellenzék” mindig keményebben játssza ki a magyar kártyát, mint a hatalmon lévők, ráadásul szociológiai felmérések igazolják a román társadalomban szunnyadó, magyarokkal szembeni elutasítást.

Miután az előadáson az is elhangzott, hogy Románia és Magyarország viszonya nem vonatkoztatható el az erdélyi magyarság helyzetétől, kénytelen vagyok a fentebb csak nagy vonalakban összefoglalt sérelemlistára mutatni és megállapítani: az elmúlt húsz év mindenképp, de az azt megelőző évtizedek is azt bizonyítják, Románia képtelen megbecsülni a Trianonnal ölébe hullajtott Erdélyt, az ott élőket, a transzilvanizmus értékeit.

A jelek szerint Bukarestnek csak az erdélyi altalaj és a térség különböző erőforrásai a számottevők, míg a románokból a mindennél erősebb birtoklási vágy (és az orvul szerzett zsákmány miatti lelkiismeret-furdalás) csálja elő a magyarellenességet. E támadásokat

azonban tovább tűrni nem lehet. Az eddigi viszonyrendszer (az Európai Unió, a NATO) nem bizonyul elegendőnek a románok észre térítéséhez, de ősszel Traian Basescu államfő Budapestre látogat. El kell mondanunk neki: többé nem vagyunk Fekete Péterek!

Melyik nemzet visel még el ennyi sérelmet? ***Kristály Lehel***